

6.

Maurice klautert het raam uit en laat zich zakken aan het touw, dat hij met de haak laat hangen. Hij volgt een paadje dat door een bosje loopt. Even later komt hij weer bij een straat en klimt daar op de spoorwegberm. De hoge afsluiting op de berm is op heel wat plaatsen stuk. Zonder moeite glipt Maurice door een opening in de afsluiting. Voor hem ligt een dicht netwerk van rails te glimmen in de zon. Maurice heeft moeite om zich te oriënteren. Verward kijkt hij om zich heen. Waar is zijn vader gebleven? Er is nergens een levend wezen te zien, er beweegt niks. Maurice krabt in zijn haar. Hij weet zeker dat hij zich niets heeft ingebeeld. Net als hij zich wil omdraaien en teruglopen, ziet hij een gebogen gestalte bij een oud stationsgebouw, helemaal aan de andere kant van het spoor. Maurice duikt gauw weg in een vlierstruik naast de omheining. Zijn hart klopt in zijn keel. Dat was zijn vader. Zou hij Maurice opgemerkt hebben? Tussen de takken en de bladeren door ziet Maurice hem het gebouw binnenlopen. Wat heeft hij daar te zoeken? Dat vervallen gebouw wordt toch niet meer gebruikt? Zonder verder na te denken, kruipt Maurice uit de struik en steekt haastig de sporen over. Schichtig kijkt hij om zich heen, om er zeker van te zijn dat niemand hem ziet.

Hij is op verboden terrein. Maurice haast zich verder. Af en toe struikelt hij bijna. Zijn voetstappen in het grind maken veel lawaai. Eindelijk is hij bij het gebouw gekomen. Hij aarzelt even, maar loopt dan toch naar binnen. Hij leunt tegen een kille muur en hijgt uit. Hij spitst gespannen zijn oren. Is het de stem van zijn vader die hij hoort? Heeft zijn vader hem soms gehoord? Het is akelig stil in het vervallen gebouw en bovendien is het er ook vrij donker. Als zijn ogen een beetje gewend zijn aan de duisternis, kijkt hij nieuwsgierig om zich heen. Het stucwerk van het plafond zit hier en daar los en vertoont scheuren en barsten. Sommige vloertegels zitten los, andere ontbreken gewoon. Het is duidelijk te zien dat het gebouw in geen jaren is gebruikt. Wat heeft zijn vader hier in hemelsnaam te zoeken? Maurice aarzelt. Hij kan het gebouw doorzoeken tot hij zijn vader vindt, of hier blijven staan tot hij langskomt. Zijn vader zal vreemd opkijken als hij Maurice hier ziet. Of misschien wordt hij ontzettend boos. Maurice besluit dat hij zich maar beter kan verstoppen, maar op hetzelfde moment hoort hij voetstappen buiten op het grind. Ze naderen snel. Maurice verbergt zich meteen achter een muur. Een man die met ijzer beslagen schoenen draagt, loopt het gebouw binnen. Even lijkt hij te aarzelen, maar dan loopt hij resoluut verder. Maurice komt voorzichtig om de hoek kijken. Hij vangt een glimp op van een spoorwegarbeider in blauwe werkkledij. Maurice vraagt zich af of de man op zoek is naar zijn vader, of hier is voor zijn werk. Even slaat de schrik hem om het hart als hij eraan denkt dat zijn vader in gevaar zou kunnen verkeren. Hij moet iets doen, maar wat? Hem waarschuwen? Maurice verlaat behoedzaam zijn schuilplaats en gaat met knikkende knieën op speurtocht. Zonder het minste geluid te maken, loopt hij door de hal. Aan het einde ervan staat een deur wijdopen. Maurice vermoedt dat de arbeider door deze deur is verdwenen. De ruimte achter de deuropening is pikdonker. Als hij wat dichterbij de deur is gekomen,

ruikt Maurice een vochtige keldergerur. Hij ziet een trap. Aarzelend waagt hij zich op de bovenste treden. Voetje voor voetje daalt hij de trap af. Zijn ogen wennen langzaam aan het donker. Sneller dan gedacht, staat hij opeens beneden. Door een luchtrooster valt wat licht naar binnen. Schuifelend loopt hij verder de kelder in. Opeens botst hij tegen een muur op. Hij tast voorzichtig de muur af tot hij opnieuw een deuropening vindt. Ook hier is het pikdonker. Maurice aarzelt. Zou hij het erop wagen? Stel je voor dat hij in een gat tuimelt... niemand zou het zien of horen, laat staan hem eruit helpen. Maurice gaat op zoek naar nog een deur. Opeens hoort hij geritsel op de trap. Hij blijft staan waar hij staat. Zijn hart bonst als een gek. Daar heb je het geritsel weer. Is het een rat? Maurice houdt het niet langer vol. Hij is bang en wil zo snel mogelijk naar boven. Maar na een paar stappen blijft hij alweer stokstijf staan. Stemmen! Hij hoort stemmen. Heel duidelijk. Waar komen ze vandaan? Zijn ogen tasten de duisternis af. Opeens wordt het stil. Aan het andere uiteinde van het vertrek ziet Maurice een zwak licht. Zou daar een gang zijn? Met ingehouden adem loopt hij erop af, maar hij struikelt over iets zwaars. Bijna verliest hij zijn evenwicht. Er rolt iets over de vloer. Maurice blijft ademloos staan. Heeft iemand het lawaai gehoord? Zo geruisloos mogelijk loopt hij in de richting van het lichtschijsel. Plotseling staat hij stil. De haartjes in zijn nek komen overeind. De stemmen van daarnet zijn nu vlakbij. Ze galmen door de ruimte. Hoe komt het dat hij niemand ziet? Zijn de mannen in de ruimte ernaast? Een zware stem zegt iets over treinen van het Duitse leger. Een poos blijft het stil. Dan weerklinken de stemmen opnieuw, wat verderaf deze keer. Ze galmen ook minder. Maurice verstaat duidelijker wat er gezegd wordt. Zo te horen gaat het om twee mannen die een gesprek voeren. Hij is verrast als hij de stem van zijn vader hoort zeggen: "...Duits militair vervoer. Die kabel verbindt dus het Belgische

spoor met de Duitse Reichsbahn?" De rest kan Maurice niet goed verstaan. Waarschijnlijk lopen de twee mannen rond in de kamer. De zware stem antwoordt: "...alles weten wat de Duitsers in heel België per spoor vervoeren." Dan hoort Maurice de stem van zijn vader weer: "...telescriptor aansluiten op de verbindingskabel..." Maurice kan niet alles opvangen wat de mannen vertellen. Toch heeft hij genoeg begrepen. Mijn vader is bij het verzet, beseft hij. De oorlog is amper een paar maand geleden uitgebroken. Maurice weet niet goed of hij trots of bang moet zijn. Oom Gerard had het in zijn café over het verzet. Hij zei dat de lafaards van het verzet verdelgd moesten worden als ongedierte. Wie weerstand biedt aan de Duitsers is ten dode opgeschreven, had Maurice hem horen zeggen. Een koude rilling loopt over zijn rug. Zijn lieve vader! Hij mag er niet aan denken dat de Duitsers hem doodschieten. Maurice vraagt zich af wat hij moet doen: weggaan uit de kelder? Proberen nog iets van het gesprek op te vangen? Besluiteloos blijft hij staan. Opeens komen voetstappen zijn richting uit. Ze dreunen op de betonnen vloer. Maurice drukt zich als de bliksem tegen de muur aan. In het pikdonker kan niemand hem zien. Twee gestalten haasten zich door de kelder, amper een paar armlengten van Maurice verwijderd. De laatste moet zijn vader zijn. Maurice hoort hun voetstappen op de trap. Dan sterft het geluid uit. Zijn de mannen buiten? Maurice haalt opgelucht adem, maar blijft toch op zijn hoede. Hij staat nog minstens een kwartier tegen de muur aangeleund voor hij het waagt de weg terug aan te vangen. Uit angst om zijn evenwicht te verliezen, kruipt hij op handen en voeten de trap op. Er is te weinig licht in de hal om veel te kunnen zien. Gespannen luistert Maurice of er iemand in of rond het gebouw loopt, maar het enige wat hij hoort zijn krijsende meeuwen. Het duurt even voor Maurice zich naar buiten waagt. Hij knippert met zijn ogen tegen het felle licht. De sporen liggen er verlaten bij.

Maurice haalt opgelucht adem. Hij haast zich over de rails terug naar de omheining. Mijn vader is bij het verzet, mijn vader is bij het verzet, galmt het door zijn hoofd. Mijn vader zet zijn leven op het spel, beseft hij ook. Hij vraagt zich af of zijn moeder hier iets van afweet. Zal hij haar vertellen wat hij te weten is gekomen? Met zijn hoofd vol vragen loopt Maurice door het stadspark. Waarom was hij ook zo dom om zijn vader te volgen? Hij denkt aan het gesprek tussen de twee mannen. Hij wou dat hij dit nooit had opgevangen.